

naar denne mener det nødvendigt at sikre sig, at der ikke sker noget til Skade for ham, rejser ud, uden at der i Forvejen er gaaet nogen Retssag, og lægger Beslag paa et til Fordringens Fyldestgørelse passende Beløb. Det kan være et meget virksomt Retsmiddel, og der kan være Tilfælde, i hvilke det er saare berettiget at anvende det. Men det kan ogsaa, som den nuværende Praksis er, anvendes i Tilfælde, hvor det ikke er berettiget. I Følge Christian den Femtes Danske Lov, som egentlig formelt skulde være gældende Ret endnu, skulde saadan Arrestforretning kun gøres, naar der var Grund til at frygte for, at Skyldneren vilde bortflytte eller afhænde sit Gods og paa den Maade gøre det umuligt for Fordringshaveren at faa sin Fordring betalt. I Praksis har det imidlertid udviklet sig saaledes, at naar der haves en forfalden Fordring, kan den, der har den, om fornødent til Sikkerhed foretage Arrest, selv om der ingen som helst Grund er til Frygt for, at den, hos hvem Fordringen haves, vil løbe bort med Godset. Nu er Adgangen til at gøre Arrest udvidet ved dette Lovforslag. For det første er det fastslaet, at naar man har en forfalden Fordring, kan man gøre Arrest, selv om de i Christian den Femtes Danske Lov fastsatte Betingelser ikke ere til Stede, men dernæst er det fastsat, at man i visse Tilfælde kan gøre Arrest for ikke forfaldne Fordringer. Det har været under Overvejelse fra min Side, om man ikke skulde nægte denne Ret til at gøre Arrest i ikke forfaldne Fordringer, men vi stille dog ikke noget Ændringsforslag, men foreslaa en Bestemmelse om, at Arrest ikke skal kunne gøres, naar Fordringerne ere mindre end 50 Kr. Arrest er jo et særligt, ekstraordinært Retsmiddel, som ogsaa medfører ret betydelige Omkostninger, og derfor have vi ment, at naar Fordringen var saa lille, skulde man ikke kunne benytte dette Retsmiddel. Fremdeles have vi foreslaaet en Ændring, en Bestemmelse, Landstinget har indrykket i § 628. Man kan ikke forlange, at man, naar man vil gøre Arrest, i det Øjeblik skal kunne dokumentere, at der er Fare paa Færde, men vi foreslaa en Bestemmelse om, at hvis det senere viser sig, at Arresten er gjort, uden at der var nogen særlig Grund dertil, uden at der var Fare for, at vedkommende vil løbe bort med Godset, saa at den i Virkeligheden havde været overflødig, skulde de særlige Omkostninger ved den ikke kunne lægges over paa Skyldneren, men paa den, som

lod Arresten foretage. Dette vort Forslag er i det væsentlige imødekommet i Landstinget ved en Bestemmelse, som nu findes i § 628, 2det Stykke. Denne Bestemmelse gaar ud paa, at dersom den, hos hvem Arresten er gjort, under Arrestsagen paa en efter Rettens Skøn fyldestgørende Maade oplyser, at der ikke fandtes nogen rimelig Anledning til at foretage Arresten, kommer Arrestrekvirenten selv til at tilsvare Omkostningerne. Deri ere vi i det væsentlige enige, men ønske, at det skal redigeres paa en anden Maade, saaledes at der ikke siges noget udtrykkeligt om, hvem der har Bevispligt, men siges, at naar der er nedlagt Paastand af den, hos hvem Arresten gøres, om, at der ingen Grund er til Arresten, og naar Retten efter det foreliggende skønner, at der ikke er en saadan Grund, skulde Omkostningerne ikke paahvile Skyldneren.

Jeg maa for øvrigt erkende, at som Lovforslaget er affattet, og som det vil blive efter disse Forslag, vil der fremtidig ogsaa kunne være andre plausible og rimelige Grunde til at foretage Arrest end den, at man mener, at Skyldneren vil løbe bort med Godset eller sælge det. Der kan navnlig ogsaa være den Grund, at det kan være ønskeligt straks at faa at vide, om Skyldneren har noget at betale med, for at man ellers kan erklære ham fallit. Men Arrest er et saa ubehageligt Retsmiddel overfor den, hos hvem den gøres, at vi mene det fuldstændig rimeligt, at naar der, efter hvad der senere foreligger, ikke var Grund til at gøre Arrest, skal den, der forlangte Arresten, selv betale Omkostningerne. Vi mene, at dette i det praktiske Liv vil føre til, at Arrest bliver sjældnere, at en Sagfører vil være mere forsigtig med at foretage Arrest, og at navnlig aldrig det finder Sted, som nu sker, at en Sagfører foretager Arrest nærmest paa Grund af den Interesse, han selv har i, at der bliver noget at tjene. Disse Bestemmelser maa ikke opfattes som et Angreb paa Sagførerstanden. Forleden stod det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) her og angreb Sagførerne i høje Toner, og skønt jeg ikke miskender det ærede Medlems gode Mening, vil jeg dog paa det bestemteste fralægge mig og Medforslagsstillere enhver Meddelagtighed i et Angreb paa Sagførerstanden. Paa den anden Side mene vi, at enhver Magt kan misbruges og bliver misbrugt — det gælder ogsaa om den Magt, vi som Lovgivere ere i Besiddelse af. Derfor kan det være ønskeligt